

llengua en qüestió, i també trets interns: el nombre de vocals, la presència o absència de vocals nasals, de geminacions, de palatalitzacions; en el camp de la morfosintaxi, l'existència de casos, la forma de l'article, la formació dels pretèrits, o les fórmules d'adreça als interlocutors, etc.

La part principal del llibre consisteix en la presentació de cadascuna de les nou llengües escollides, a les quals se li dedica un capítol que consisteix en una introducció on s'expliquen algunes dades generals de la llengua i la seva història externa i, després, l'anàlisi dels 16 criteris escollits (p. 49-271). Aquesta part es tanca amb les conclusions de la comparació de tots els criteris (p. 273-304) i unes breus conclusions generals (p. 305-308).

El llibre es clou amb uns apèndixs que recullen materials de diversos tipus: una extensa bibliografia, mapes, les abreviatures emprades, l'AFI, un glossari de termes lingüístics. I unes mostres de textos: la traducció a les nou llengües d'un fragment de la declaració dels Drets de l'Home (en realitat, a 10 llengües, perquè aquí el "retoromànic" es divideix en romanx i friülà) i una antologia de poesia en les diferents llengües amb la corresponent traducció a l'alemany. En la tria de poesia s'hi han inclòs diverses varietats lingüístiques per a cada llengua: per exemple, per al català hi ha també un text eivissenc i un d'alguerès; per a l'espanyol, una mostra de Xile i d'Argentina, etc. El llibre va acompanyat d'un CD d'àudio amb la gravació dels textos suara mencionats i també d'altres petits fragments que serveixen per il·lustrar algunes de les característiques explicades en el cos del llibre (quan una característica està així il·lustrada, al marge de la pàgina corresponent es remet al CD amb un petit signe).

És un manual al qual els professors de lingüística romànica poden trobar molta utilitat en la seva docència i que conté una sèrie d'aproximacions originals, especialment el fet d'acostar-se a les llengües romàniques mitjançant la comparació sistemàtica de determinats trets i l'elecció mateixa d'alguns dels trets que sovint no són objecte de comentari (com les fórmules d'adreça). [Maria-Reina BASTARDAS I RUFAT]

GAVAGNIN, Gabriella / MARTÍNEZ-GIL, Víctor (dir.) (2011): *Indesinenter. Anuari Espriu*, núm. 6. Arenys de Mar: Punctum & Centre de Documentació i Estudi Salvador Espriu. 180 p.

Ha aparegut el volum 6 de l'*Anuari Espriu* que publica el Centre de Documentació i Estudi Salvador Espriu. El sol fet que fins ara n'hagin aparegut sis volums ja és un fet a destacar. De ben segur que és un bon indicatiu del fet que l'estudi de l'obra de Salvador Espriu encara pot oferir-nos moltes aportacions i sorpreses. Aquest volum de 2011 inclou un estudi de Dídac Llorens titulat «Salvador Espriu i T. S. Eliot. Imaginacions tradicionals i modernes» (p. 9-27); un apartat de materials amb edicions de correspondència inèdita amb Rafael Tasis (a cura de Josep Camps Arbós) i amb Ricard Salvat (a cura de Núria Santamaria); i un parell de ressenyes sobre obres recents. Completa l'anuari un recull de notícies sobre la difusió de l'obra d'Espriu que s'han prodigat durant el darrer any. [Nota del C. de R.]

GÓMEZ, Maricarmen / MASSIP, Francesc (2010): *Misteri d'Elx. Misterio de Elche. Consuetud de 1709*. València: Tirant lo Blanch. 180 p.

Els professors Maricarmen Gómez i Francesc Massip, amb la col·laboració de Jesús Massip Fonollosa, ens ofereixen una excel·lent contribució per al coneixement del *Misteri d'Elx*, el text dramàtic català d'origen medieval més famós, que encara avui és representat a la col·legiata d'Elx el 14 i el 15 d'agost. Aquesta peça, referent, com és ben sabut, a l'Assumpció de la Mare de Déu, té uns orígens que remunten al segle XV, tot i que el manuscrit més antic que ens n'ha arribat és del començament del segle XVIII. La musicòloga Maricarmen Gómez i el medievalista Francesc Massip ja havien estudiat aquest text de 1709 el 1986, en una edició de luxe poc divulgada. Ara ens n'ofereixen una versió actualitzada i de tipus més popular, promoguda per la Càtedra Misteri d'Elx de la Universitat Miquel Hernández d'Elx.